

La rebel·lió de les molles

La faixa està de rebaixa

Després de decennis sacrificant uns quants quilos per una bellesa intransigent, un sector de l'anomenat -pel mascle, ¡és clar!- "sexe dèbil" es pronuncia ara a favor de la carn, de la mà de Naomi Wolf, autora d'un escrit recent sobre el mite de la bellesa.

En el mercat de la carn, la de dona, sense cel·lulitis ni arrugues, es paga a preu d'or. Les siluetes esbeltes es cotitzen més i més en la borsa de la bellesa i de l'atractiu. La dona, reduïda a matèria fèrtil i fecundant, es revaloritza, sense deixar de ser una estatueta obra de l'ànima masculina. L'escultor ha retallat i modelat les excrescències carnosas segons el gust i les necessitats estètiques de cada moment, suprimint tot allò que no concorda amb els cànons estètics. Les natges i els pits exagerats de la venus de Willendorf satisfien l'ideal femení paleolític: una carcassa com aquella assegurava, de segur, la reproducció i el desenvolupament de la raça i, alhora, tranquil·litava les apetències sexuals masculines. El plaer de la carn per la carn, jutjat com una animalitat per la societat actual, responia en el paleolític als instints sexuals bruts que la cultura s'ha encarregat de camuflar i de reprimir. "Com més sucre més dolç", deien els homes de la prehistòria.

La massa carnosa de la de Willendorf no dista molt de les voluptuositats barroques de les dones rubensianes. L'única diferència és el motlle cultural d'una època determinada. L'artista crea allò que vol veure i no allò que veu. Fins ben entrada la nostra

centúria, la dona s'ha conservat, si no grossa, almenys amb bones carns, encara que marcava les seues corbes a base de torturar-se diàriament, des que s'alçava el sol fins que es ponía, amb el corset, i més tard la faixa, que se li enfrontaven cada matí en una, mai millor dit, acarnissada lluita. No tenia consciència però, que aquelles corbes que ella marcava amb mitjans artificials existien veritablement sota uns quants centímetres de greix. Continuava menjant patates, arròs, formatges o pura llet de vaca, amb tota la seua nata. L'alimentació, més o menys refinada, assegurava normalment la supervivència quotidiana o, en alguns casos, era objecte de plaer. Malauradament, la introducció de la calorí en el món de la nutrició obrí un nou front bèl·lic. Aliada dels règims i teories dietètiques alternatives a la cuina tradicional, aquesta alimentació substituïa els elements de tortura artificials alhora que es proposava com un calvari tant fisiològic com psicològic. Faixes i altres estris deixaven pas a mitjans menys artificials. La dona se sentia així més lliure, dins la seua captivitat estètica. La sensualitat aflorava després d'un període d'obscuritat; l'erotisme, com a resposta a anys de repressió, eixia a la llum pública i es

podia comprar a baix preu a qualsevol quiosc, mentre que el seu creador, cast i pur, ho jutjava, paradoxalment, d'immoral. Les models hi mostraven les seues figures esbeltes i esdevenien l'enveja per a unes i objecte de desig reprimint per als altres. La moda tampoc no perdonava: minifaldilles i jerseis ajustats no podien amagar els mètodes tradicionals i feien ruboritzar-se la moral del moment. Un moviment de protesta en pro d'un alliberament general creava, en la dècada dels setanta, una dona nova: ella era Twiggy. Ossuda de cames llargues i prima com una espiga, afrontava uns conceptes de feminitat massa arrelats en el corpus social. De fet, la seua figura no era comercial. Un cos sense formes s'acostava molt a un cos masculí i, per tant, no estimulava els instints libidinosos. L'home volia veure, i si podia ser, palpar carn i en Twiggy tot era os i pell. El seu esquelet desaparegué sota la crueltat estètica del gènere fàl·lic.

Els anys vuitanta veien inflar-se de nou els pits i agafar forma les caderes amb una creació feta a mida. Bo Derek prenia el relleu que Marilyn havia deixat a inicis dels seixanta. La dona "bidimensional" dels setanta va ser un brot d'insurrecció en un món de línies corbes. Va guanyar una

batalla però no la guerra. L'espectre de Marylin tornava als escenaris encarnat també per una tal Madonna. Ara ja era indiscutible. La dona havia d'estar prima tot guardant les protuberàncies, elements essencials del seu atractiu.

'CHOLESTEROL FREE'

Juntament amb l'efervescència de les models de perfecció femenina naixien els mitjans per a accedir-hi i per a incitar la dona a aquestes tendències. Ràpidament es crea una estructura de mercat entorn del mite de la bellesa. Tothom es posa a la feina. Les marques de nutrició llancen productes i complexos vitamínics per a completar la dieta o, inclús, per a passar sense menjar; els gimnasos posen a disposició del públic programes de manteniment; les firmes de material esportiu trauen al mercat una infinitat d'enginyers que permeten estalviar la quota de gimnàs i practicar a casa els exercicis per a la cintura, els pits i les cames. Es presenten en la passarel·la la moda del xandall i la sabatilla. L'aigua de l'aixeta ja no es pot beure; la mineral és més lleugera. Les tendències alternatives, naturistes o vegetarianes, ocupen ara una plaça central en l'univers de la silueta. L'alimentació tradicional, fècules i greixos, cedeix el lloc a dietes *light*, baixes en calories, a base de lletsons i altres d'herbes de marge, ahir destinades a criar conills i que avui es venen a preus desorbitats. Entren en voga els productes desnatats, descafeïnats o deshidratats; les begudes *light* i la sacarina; els menús sense oli, els postres sense sucre i les begudes sense alcohol. Aquest nou gènere de rosegadors, obsessiats per l'agulla de la balança, cau víctima de malalties, conseqüència d'una dieta incompleta, autoelaborada instintivament a partir del que senten a la televisió o del que diuen les amigues. L'anorèxia és responsable de la mort de 150.000 dones cada any als Estats Units.

Tot i això, les màrtirs de la carn no en tenen prou. Obsessionades i addictes a una nova salut que els estan venent —de segur que aquesta és la bona i la definitiva, pensen—, s'enfronten èpicament a pesos i espatlleres al ritme de la música de moda. Gimnasos i estudis de dansa es veuen col·lapsats per dones impacients de fer desaparèixer part del seu cos; parcs i avingudes pateixen els efectes d'hordes de corredores oca-

La dona grossa torna a estar de moda.

RAFA GIL

sionals en pugna amb la cel·lulitis.

Elitisme i bellesa van, ara per ara, junts. Diners i bellesa avui dia es retroben en el vèrtex de la societat. Intentar entrar o mantenir-se en el cercle de les "guapes" d'una societat marginadora com és la nostra, no resulta gens fàcil. Els nous escultors de l'ésser humà remodelen tot allò que no coincideix amb les pautes de la bellesa. Nassos, pits, cames o natges cauen en un perill imminent enfront de les implantacions de silícions o de la liposucció. La cirurgia estètica es presenta actualment com el remei per a una pau interior d'un ésser en perill de marginació per part del seu cercle d'amistats o del seu marit; la dona s'integra aleshores, recelosa, en un món exigent i intransigent.

L'HERBA PER ALS CONILLS

Com una esportista d'élite, ha de dur un

control rigorós i constant del seu cos. També com una esportista d'élite, la dona o, concretament un terç del gènere femení, mai no queda completament satisfeta dels resultats obtinguts, avergonyida i cohibida enfront de un mascle, sense dubte, panxut, baixet i calb, patint estoicament menjars a base d'algues o la disciplina marcial dels centres de salut. Hi ha, però, reaccions en pro dels kilos de més i en contra de la vida *light*, sense pena ni glòria. La reivindicació de les molles, de la mà de la nord-americana Naomi Wolf o de la doctora en parapsicologia, Rosa Oliva, s'estèn com una gota d'oli sobre la nostra societat, proclamant-se com la nova onada feminista. En el camí cap a la igualtat de sexes, el dret de al treball va ser un pas important. Ara, el dret a disposar del seu cos lliurement pot significar un salt decisiu. Enfront d'una vida sense color, on el treball i les preocupacions per

respondre a les lletres del cotxe comprat en cinc anys o d'un pis a pagar en vint, ens porten de cul ¿per què hem de prohibir-nos, a més, un dels únics plaers que ens resten? ¿El déu Bacus hauria tolerat que l'hagueren privat del seu elixir? Tant temps per a forjar una cuina substanciosa i ara, la cultura de l'alga, la soja i el pa integral, en una desena d'anys, ha conquistat gran part dels rebosts! L'acte de menjar ha perdut totes les seues connotacions socioculturals; ara, senzillament, s'ingereixen lípids, hidrats o glúcids. Afortunadament, encara hi ha gent, epicúria, no hi ha dubte, per a la qual satisfer els desitjos pren més importància que les aparences i altres etiquetes, perquè si no el dia de Nadal, en comptes de pilota, menjariem un puré de verdures i una compota de poma sense sucre. ¡I dels torrons, ni parlar-ne!

Eliseu T. Climent

PUBLIOBJETO, S.A.

Pl. Gal·la Placídia, 1 - 3 Pl. 17
Tels. 415 00 36 - 217 08 51
Fax 217 13 94
08006 - Barcelona (Spain)

**REGALS D'EMPRESA
PROMOCIONS
NOVETATS PUBLICITÀRIES
ARTICLES EXCLUSIUS
DISSENY I FABRICACIÓ PRÒPIA**